

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-164/01 P: G. van den Berg przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Mleko — Oplata dodatkowa — Ilość referencyjna — Producenci, którzy podjęli zobowiązanie niewprowadzania do obrotu — Producenci SLOM — Zmiana gospodarstwa — Odmowa przyznania specjalnej ilości referencyjnej)*

(2005/C 19/01)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-164/01 P, mającej za przedmiot odwołanie na mocy art. 49 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione do Trybunału dnia 13 kwietnia 2001 r., G. van den Berg, zamieszkały w Dalfsen (Niderlandy) (adwokat: E. H. Pijnacker Hordijk), w której pozostałymi uczestnikami były: Rada Unii Europejskiej (pełnomocnik: A.-M. Colaert) i Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: T. van Rijn), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissechet i N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) odwołanie zostaje oddalone.

2) G. Van den Berg zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 11.8.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 2 grudnia 2004 r.

w sprawie C-41/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 30 i 36 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 28 WE i 30 WE) — Środki spożywcze, do których dodano witaminy lub sole mineralne — Przepisy krajowe, uzależniające ich sprzedaż od istnienia potrzeby żywieniowej — Środki o skutku równoważnym — Uzasadnienie — Zdrowie publiczne — Proporcjonalność)*

(2005/C 19/02)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-41/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. van Lier oraz H. M. H. Speyart) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnicy: H. G. Sevenster oraz S. Terstal), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wniesioną dnia 13 lutego 2002 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, J.-P. Puissechet, J. Malenovský (sprawozdawca) i U. Løhmus, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 2 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Stosując praktykę administracyjną polegającą na tym, że środki spożywcze przeznaczone do normalnego spożycia wzbogacone w witaminę A (w postaci retinoidów), witaminę D, kwas foliowy, selen, miedź lub cynk, które są legalnie wyprodukowane lub sprzedawane w innych Państwach Członkowskich nie mogą być sprzedawane w Niemczech nie będąc substytutami ani środkami uzupełnionymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. c) i d) Warenwetbesluit Toevoeging micro-voedingsstoffen aan levensmiddelen (rozporządzenia wykonawczego do Warenwet dotyczącego dodatku mikroelementów do środków spożywczych) z dnia 24 maja 1996 r., jeżeli wzbogacenie to nie spełnia potrzeby żywieniowej ludności niemieckiej, a ponadto nie sprawdzając, czy te wzbogacone środki nie są predysponowane do tego, żeby zastąpić już sprzedawane środki, do których obowiązkowo dodaje się te same substancje odżywcze, Królestwo Niemiec uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 30 Traktatu (obecnie, po zmianie, art. 28 WE).

2) Niemcy zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-372/02 (wniosek Bundessozialgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Roberto Adanez-Vega przeciwko Bundesanstalt für Arbeit (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Określenie ustawodawstwa właściwego — Świadczenia z tytułu bezrobocia — Warunki sumowania okresów ubezpieczenia lub zatrudnienia — Przepisy krajowe nieuwzględniające okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej w innym Państwie Członkowskim)

(2005/C 19/03)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-372/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 16 października 2002 r., o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE, złożony przez Bundessozialgericht (Niemcy), postanowieniem z dnia 15 sierpnia 2002 r., w postępowaniu: Roberto Adanez-Vega przeciwko Bundesanstalt für Arbeit, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Art. 13 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Rady nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r. zmienione przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r. powinno być interpretowane w taki sposób, że osoba mająca miejsce zamieszkania w danym Państwie Członkowskim, w którym pozostaje bezrobotna po odbyciu obowiązkowej służby wojskowej w innym Państwie Członkowskim, podlega ustawodawstwu państwa miejsca zamieszkania.

Art. 71 ust. 1 lit. b) ii) rozporządzenia nr 1408/71 powinien być interpretowany w taki sposób, że stanowi on przepis szczególny dotyczący określenia ustawodawstwa właściwego w przedmiocie świadczeń z tytułu bezrobocia, co oznacza, że jeżeli przesłanki jego stosowania zostały spełnione, ustawodawstwem właściwym jest ustawodawstwo wskazane przez ten przepis.

W postępowaniu przed sądem krajowym do tego sądu należy ustalenie, czy przesłanki stosowania art. 71 ust. 1 lit. b) ii) zostały spełnione.

Jeżeli w postępowaniu przed sądem krajowym przesłanki stosowania art. 71 ust. 1 lit. b) ii) rozporządzenia nr 1408/71 zostały spełnione, ustawodawstwem właściwym względem osoby mającej miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, w którym pozostaje bezrobotna po odbyciu służby wojskowej w innym Państwie Członkowskim, na mocy tego przepisu byłoby również ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania.

2) Okres obowiązkowej służby wojskowej odbywanej w innym Państwie Członkowskim stanowi „[okres zatrudnienia spełniony] w charakterze pracownika najemnego w ramach ustawodawstwa [tego] innego Państwa Członkowskiego” w rozumieniu art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2001/83, zmienione przez rozporządzenie nr 2195/91 jeżeli, z jednej strony, jest on określony lub uznany za taki przez ustawodawstwo tego innego Państwa Członkowskiego lub jest zrównany i uznany przez to ustawodawstwo jako okres równorzędny okresowi zatrudnienia, a z drugiej strony, zainteresowany był ubezpieczony w rozumieniu art. 1 lit. a) tego samego rozporządzenia w trakcie swojej służby wojskowej.

Warunek, według którego „zainteresowany ukończył ostatnio [...] okresy ubezpieczenia [...] zgodnie z przepisami ustawodawstwa, na podstawie których występuje o przyznanie świadczeń” w rozumieniu art. 67 ust. 3 rozporządzenia nr 1408/71 w wersji znowelizowanej, stoi w sprzeczności z obowiązkiem sumowania okresów zatrudnienia wyłącznie w przypadku, gdy okres ubezpieczenia został ukończony w innym Państwie Członkowskim po ostatnim okresie ubezpieczenia zakończonym zgodnie z przepisami ustawodawstwa, na podstawie których występuje się o przyznanie świadczenia.